

ע"פ (מרכז) 2161-05-24 - ראובן קוסטנוביץ נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 2161-05-24 קוסטנוביץ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 371112/2021

בפני כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד
כבוד השופט בורנשטיין
כבוד השופט מיכלס

ראובן קוסטנוביץ

המערער
נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

כללי

1. ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום (כב' השופט ארז מלמד) בת"פ 37736-10-21. ביום 6.2.2024 הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של פציעה - עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין. ביום 26.3.2024 נגזרו על המערער העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר בפועל; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יבצע במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת אלימות מסוג עוון; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יבצע במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יבצע במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; קנס בסך של 1,000 ₪; פיצוי למתלונן בסך של 5,000 ₪.

כתב האישום וההרשעה

2. במועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררו ארז גרנות (להלן: "**המתלונן**") והמערער בשכנות בבניין שברחוב שפירא הרמן צבי 57 בפתח-תקווה (להלן: "**הבניין**"). בתאריך 5.5.2021, בשעה 17:17

או בסמוך לכך, הגיע המתלונן עם רכבו (להלן: "**הרכב**") בסמוך לבנין ותר אחר מקום חנייה. באותה העת שהה המערער בסמוך למגרש החנייה של הבנין, כשהוא עומד מחוץ לרכבו. באותן הנסיבות וכדי לאפשר לרכב אחר לעבור, נכנס המתלונן עם רכבו לכיוון הכניסה למגרש החנייה של הבנין. בשלב מסוים החל המתלונן בנסיעה לאחור, כאשר לפתע, חבט המערער על מכסה מנוע רכבו של המתלונן, התקרב לעברו של האחרון ופתח את דלת הרכב בחוזקה. מיד ובסמוך, בעוד המתלונן יושב ברכבו, הכניס המערער את פלג גופו העליון לתוך הרכב והיכה את המתלונן במכת אגרופ לעינו הימנית. המתלונן בתגובה סגר את דלת הרכב, החנה את הרכב בקרבת מקום והתקשר למשטרה, תוך שהוא מבחין כי המערער עומד בכניסה לבנין. בהמשך, התקדם המתלונן לבנין, כדי לעלות לדירתו. מיד ובסמוך, רץ המערער לכיוונו של המתלונן, תפס אותו והחל להכותו במכות אגרופ בפניו, תוך שהוא מפיל אותו לרצפה וממשיך להכותו בכל חלקי גופו. כאשר ניסה המתלונן להתרומם מהרצפה, תפס אותו המערער בחולצתו ונענע אותו תוך שהוא צועק עליו, אוחז בצווארון חולצתו וגורר אותו.

3. כתוצאה ממעשי המערער נגרמה למתלונן פציעה בדמות חתך של כ- 5 ס"מ בצמוד לגבה אשר הצריך טיפול רפואי, חבלות של ממש, בדמות שפשופים ושריטות על הברכיים, הקרקפת, הפנים, הצוואר, הגב ומותן שמאל, וכן המטומות פריאורביטליות בשני צדי העיניים.

4. בהמשך למתואר, הגיע המערער לבית חולים "השרון" בפתח תקווה. בנסיבות אלה, בשעה 18:15 או בסמוך, הגיע השוטר גרא כהן לבית החולים, כדי למסור למערער הזמנה לסור למשטרה. באותן הנסיבות דחף המערער את השוטר בחזהו באמצעות שתי ידיו (להלן: "**האירוע בבית החולים**").

עיקרי הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא

5. הכרעת הדין מבוססת בעיקרה על התרשמות מן העדויות, זאת לצד שיקולים נוספים. בית משפט קמא העדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת המערער והעד מטעמו, אנטון (להלן: "**אנטון**"), וקבע כי המתלונן הסביר היטב ובאופן קוהרנטי את פרטי האירוע וניכר כי גרסתו היא גרסת אמת. גרסת המתלונן אינה עומדת בבדידותה, אלא נתמכת בראיות נוספות - תיעוד שיחותיו למוקד 100 של המשטרה, תיעוד רפואי ותמונות שבהן תיעוד החבלות שנגרמו לו. כל זאת לצד היגיון הדברים והשכל הישר. מנגד מצא בית משפט קמא כי גרסת המערער, שטען להגנה עצמית, התאפיינה בסתירות, תמיהות, בקיעים וסדקים של ממש, ומשכך, לא זכתה לאמונו של בית המשפט. עוד קבע בית משפט קמא כי עדותו של אנטון אינה מהימנה וזאת לנוכח סתירות ותמיהות שונות שעלו בנוגע לדבריו.

6. באשר לאירוע בבית החולים, העדיף בית משפט קמא את עדויותיהם של השוטר כהן ושל הגב' זקוטה, מתנדבת במשטרה, וכן את העולה מסרטון 1/ת, על פני גרסת המערער שלפיה כל שביקש היה להשיב לחזקתו את תעודת הזהות שנלקחה מאמו.

7. בית משפט קמא דחה את הטענה למחדלי חקירה שביטויים בכך שהיחידה החוקרת לא עשתה די כדי להביא את אנטון למתן עדות במשטרה. בית המשפט סבר כי היחידה החוקרת "יכלה גם יכלה"

לפעול לזימונו של אנטון למסירת עדות, ואולם, אין באמור כדי לקבוע שמדובר במחדל חקירה אשר הוביל לפגיעה בהגנתו של המערער, שכן לא היה בכוחה של העדות לשפוך אור על יריעת המחלוקת.

8. במסגרת גזר הדין קבע בית משפט קמא כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער הם זכותו של המתלון לכבוד וביטחון ושלמות הגוף, כמו גם פגיעה באוטונומיה שלו. עוד פגע המערער בסדר הציבורי ובשלטון החוק. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף חומרה בינוני-גבוה. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש בגין מכלול מעשיו של המערער נע בין שמונה ועד עשרים חודשי מאסר בפועל, ושלצד זאת יש לשקול השתת מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלון. בית משפט קמא שקל לקולה את נסיבותיו האישיות של המערער ואת חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות. לחומרה נשקלו עברו הפלילי של המערער וההתרשמות כי המערער מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו, עסוק במחירים שהוא ומשפחתו משלמים ונעדר כל אמפתיה לסבלו של המתלון.

עיקרי הטענות בערעור

9. שגה בית משפט קמא כשאימץ את גרסת המתלון על אף הסתירות בעדותו וחוסר ההיגיון שבה. המתלון מסר במשטרה שהמערער פתח את דלת הרכב בשלב הראשון ונתן לו אגרוף אחד מעל עין ימין, כשבעדותו בבית המשפט העיד כי מדובר בשני אגרופים. כמו כן, המתלון תיאר מחד גיסא כי פחד מאוד מהמערער, ומאידך גיסא ראה את המערער ליד הבניין ובכל זאת התקרב לבניין. זאת ועוד, למתלון לא היה כל הסבר לאדמומיות על מצחו של המערער. המתלון אף ניסה להקטין את חלקו באירוע, העיד כי לא ידע מדוע היכה המערער על מכסה המנוע שלו, טען כי לא הבין מה אמר לו המערער, והכחיש כי כמעט פגע במערער באמצעות רכבו.

10. שגה בית משפט קמא כשדחה את עדותו המהימנה והעקבית של המערער. העובדה שהמערער העיד כי עלה לדירתו להתקלח לאחר חלקו הראשון של האירוע אך לא ציין זאת במענה לכתב האישום, אינה בעלת משמעות, שכן המערער טען זאת כבר בחקירתו במשטרה. עוד נטען כי בית משפט שגה כשזקף לחובתו של המערער את טענתו כי ירד מביתו לאחר שחשש שהמתלון יפגע ברכבו וציין כי "הוא מאוד נקמני" בעוד המתלון לא פגע קודם ברכבו. כן נטען כי לא היה מקום לזקוף לחובת המערער את העובדה שמסר במענה לכתב האישום שדפק על שמש רכבו של המתלון, בעוד שבהמשך מסר שדפק על מכסה המנוע. נטען כי מדובר בסתירה שולית ולא מהותית, ושאין מחלוקת שהאירוע החל בכך שהמערער דפק בידו על רכבו של המתלון לאחר שסבר שהמתלון כמעט דרס אותו. אף המתלון עצמו העיד כי המערער דפק על מכסה המנוע של רכבו. לבסוף נטען כי בית משפט שגה בהתייחסותו לאמירת המערער כי לא מן הנמנע שהפציעות וסימני הדם על פניו וראשו של המתלון מקורם בשימוש שעשה האחרון בקטשופ.

11. אין מדובר בתיק של גרסה מול גרסה, שכן בנוסף לגרסאותיהם של המתלון ושל המערער קיימות שתי ראיות אובייקטיביות - הסימן האדום על מצחו של המערער ועדותו של אנטון.

נטען כי קביעת בית משפט קמא שלפיה הסימן על מצחו של המערער מתיישב עם העובדה שהוא התוקף ולא הקורבן, אינה מנומקת ואף שגויה. על מצחו של המערער נראית בבירור אדמומיות אשר מתאימה לחבלה קלה ואינה מתאימה לשפשוף הנגרם כתוצאה מנפילה על הרצפה. אדמומיות זו תואמת באופן מובהק את עדותו של אנטון, שלפיה המתלונן נתן למערער מכה בראשו. ייתכן שאחרי מכה זו המערער "החזיר" למתלונן, כאקט של הגנה עצמית. ב"כ המערער טען כי הקלף שהכריע את התיק היה תמונותיו של המתלונן לאחר האירוע (ת/5), שבהן ניתן לראות חתך מעל עינו ואת פניו מכוסות דם. לטענת ההגנה תמונות אלה אינן שוללות את טענת ההגנה העצמית המחוזקת בעדותו של אנטון.

12. שגה בית משפט קמא כשדחה את עדותו של אנטון. אנטון הוא עד אובייקטיבי, שכן של המערער ושל המתלונן, הוא לא הכיר את המערער באופן אישי עובר לאירוע ולא היה לו כל אינטרס להעיד לטובת מי מהצדדים. אנטון אף לא היה מעוניין להעיד במשפט. אם היה ברצונו לעזור למערער, הוא היה עושה זאת כבר בשלב החקירה ומגיע למשטרה למסור עדות התומכת בגרסתו של המערער. דבריו של אנטון בעדותו בבית המשפט כי ראה חלק מסוים מהאירוע אינם סותרים את דבריו הקודמים כי ראה רק חלקים קטנים מהאירוע ואינו יודע מי התחיל ומי עשה מה. העובדה שהמערער טען כי אנטון ראה את כל האירוע אינה פוגעת במהימנותו של אנטון. בחירתו של אנטון שלא להתערב באירוע או להזעיק עזרה אינה מעלה או מורידה לעניין מהימנותו, בניגוד לאמור בהכרעת הדין כי בחירה זו מעלה תמיהות.

13. המשטרה צריכה הייתה לזמן את אנטון לחקירה אף בניגוד לרצונו, ובכך שלא עשתה זאת פגעה בהגנתו של המערער, שכן רק בשלב המשפט אמר אנטון לראשונה שהמתלונן נתן מכה למערער בראשו, ודבריו כלל לא הוטחו במתלונן. משמעות דבריו של אנטון, וכן משקלם, היו שונים אילו היה אנטון מוסר אותם כבר בחקירה במשטרה. בית משפט קמא אף קיבל את עמדת הסנגור כי היה על המשטרה לכפות על אנטון להגיע לתחנה ולמסור עדות. עדותו של אנטון, אשר ראה את השניים מתגלגלים, תומכת בטענת המערער להגנה עצמית. לחלופין ולמצער, לנוכח עדותו של אנטון היה מקום להרשיע את המערער בעבירה קלה יותר של תגרה.

14. ב"כ המערער טען כי בית משפט קמא היה מוטה נגד המערער. לפי הטענה, בית משפט קמא הכריע לחובת המערער כמעט בכל נקודה שנויה במחלוקת, באופן המותיר תחושה של קיפוח הגנתו של המערער. כדוגמה הפנה ב"כ המערער לכך שבית משפט קמא זקף לחובת המערער את אי זימונה של אמו לעדות כעדת הגנה.

15. יצוין כי אין בנימוקי הערעור כל טענה לשגגה בהכרעת דינו של בית משפט קמא בעניין האירוע בבית החולים.

16. כנגד גזר הדין טען המערער כי מדובר בענישה מחמירה בהתחשב בכך שמדובר באירוע ספונטני שהחל כשהמערער סבר שהמתלונן כמעט פגע בו ברכבו, ובכך שהמתלונן הוא זה ש"התחיל ראשון" בחלקו השני של האירוע, לאחר שהמערער ירד מביתו. עוד טען המערער כי מדובר בעבירות שבוצעו ללא שימוש בנשק, ושהחבלות על גופו של המתלונן לא היו קשות ומדובר למעשה

רק בחתך מעל עינו. כן שגה בית משפט קמא כשלא נתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות של המערער: המערער גר עם הוריו שלשניהם אחוזי נכות והמערער הוא זה שדואג לצרכיהם; המערער החל עבודה חדשה כחודש לפני הטיעונים לעונש ושליחתו למאסר כעת תביא לפיטוריו; המערער כבר שילם מחיר בעקבות העמדתו לדין, והביע צער בגין מעשיו; המערער סובל מבעיות נפשיות ונוטל טיפול תרופתי. נטען כי די בפיצוי וקנס כספי לצד עונש מאסר צופה פני עתיד, ולחלופין מאסר בדרך של עבודות שירות, כדי להוות עונש מספק בעניינו של המערער.

17. ב"כ המשיבה טענה כי בית משפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים, קיימים בתיק חיזוקים אף שאין בהם צורך, ולא נפל כל פגם בהכרעת הדין. לפיכך אין כל מקום להתערב בהכרעת הדין.

בעניינו של אנטון נטען כי התייחסותו של בית משפט קמא לעדותו והתרשמותו ממנה היו ברורות ולא נפלה בהן כל טעות. אנטון העיד בבית המשפט כי כלל לא ראה מה קדם למכה שנתן המתלון למערער. כשהתקשרה אליו המשטרה לצורך זימונו וגביית עדותו, מסר שאינו יכול להעיד על אודות האירוע משום שראה רק חלקים קטנים ממנו (ת/11). נטען כי מדבריו של אנטון עולה בבירור שהלה ראה חלק קטן בלבד מהאירוע. בית משפט קמא לא התרשם מעדותו של אנטון, שראה חלק קטן מהאירוע ולא רצה לשתף פעולה ולהיות מעורב.

18. גם בהנחה שהמתלון היכה את המערער בראשו, נטען כי אין מדובר בהגנה עצמית מצד המערער. הפגיעות שנגרמו למערער והפגיעות שנגרמו למתלון אינן באותה דרגה. ניסיון החיים מלמד שכשאדם מתגונן הוא מזיז את ידיו וכך ייתכן שהמתלון נתן מכה למערער, כחלק מההתגוננות. עניין זה אינו פוגע במהימנותו של המתלון ולא נפלה כל שגיאה בהכרעתו של בית משפט קמא. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שהמתלון התקשר שלוש פעמים למוקד 100 של המשטרה, פעם אחר פעם, ותיאר את המתרחש.

19. לעניין גזר הדין טענה ב"כ המשיבה כי אין כל עילה להתערבות ושהעונש שהוטל על המערער הוא עונש מקל לנוכח עברו הפלילי בעבירות מסוג זה והעובדה שריצה בעבר מאסר בפועל.

דין

20. הלכה מושרשת היא כי ערכאת ערעור תיטה שלא להתערב בקביעות שבעובדה ובמהימנות של הערכאה הדיונית. הטעם העיקרי לכך נעוץ ביתרונה של הערכאה המבררת כמי ששמעה והתרשמה ישירות מהעדים שהובאו לפניה. ההתערבות תיעשה במקרים חריגים, אם התרשמה ערכאת הערעור במובהק כי נפלה בהחלטת הערכאה הדיונית שגיאה נראית לעין, או מקום שהמסקנות אינן מתיישבות עם הגיונם של דברים (ע"פ 6080/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 40 (19.9.2024); ע"פ 2050/21 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, פסקה 61 (16.5.2023)).

במקרה הנדון איננו רואים כל מקום להתערב בקביעות המהימנות המובהקות ובמסקנותיו של בית משפט קמא. נדון להלן בטענות המערער כסדרן.

עמוד 5

21. יש לדחות את טענת המערער כי גרסת המתלון מלאת סתירות וחסרת היגיון. נהפוך הוא: לאחר שעיינו בכל החומר שהונח בפנינו סבורים אנו כי המתלון מסר גרסה עקבית, קוהרנטית, מאופקת ונטולת הגזמות, החל משיחתו הראשונה למוקד 100 של המשטרה וכלה בעדותו בבית משפט קמא. המתלון נשאל על כך שבזמן גביית תלונתו מסר שהמערער היכה בו באגרופ אחד ואילו בעדותו ציין שמדובר בשתי מכות אגרופ, והסביר כי בזמן עדותו הוא "צלול" יותר משהיה בזמן גביית עדותו. בית משפט קמא קיבל את תשובתו של המתלון בעניין זה, לאחר שציין כי ניתן ללמוד על מצבו הנפשי של המתלון בזמן האירוע גם מצילומי מצלמות הגוף אשר תיעדו את מפגשם של השוטרים עמו. מקובלת עלינו מסקנת בית משפט קמא כי אין בכך כדי לגרוע ממהימנותו של המתלון. איננו רואים גם כל סתירה בכך שהמתלון טען שפחד מהמערער אך בכל זאת התקרב לכיוונו כשזה האחרון עמד ליד הבניין, לאחר חלקו הראשון של האירוע. המערער הבהיר בעדותו: **"לא הלכתי לכיוונו, הלכתי לכיוון הבית שלי"** (פרוטוקול 28.5.2023, ע' 17), והוסיף כי לא העלה בדעתו שהמערער יתקוף אותו, אלא לכל היותר יגרום נזק לרכבו. דבריו של המתלון הם הגיוניים, וגם בעניין זה סבורים אנו כי לא נפלה כל טעות בשיקול דעתו של בית משפט קמא. המתלון הסביר כי בחלקו השני של האירוע: **"ניסיתי להגן על עצמי אבל לא הצלחתי להתגונן... הוא תפס ונתן לי אגרופים, והפיל אותי על הרצפה... ואחרי שהוא ריתק אותי לרצפה באיזשהו שלב קמנו..."** (ע' 10 לפרוטוקול 28.5.2023). יש בתיאור זה כדי לספק הסבר לאדמומית על מצחו של המערער. אשר לטענה כי המתלון ניסה להקטין את חלקו באירוע והכחיש שכמעט פגע במערער באמצעות רכבו, הרי שאין הוכחה לפגיעה שכמעט נגרמה, פרט לעדותו הבלתי מהימנה של המערער, ואף אם נניח שהמערער סבר בתום לב כי המתלון כמעט פגע בו, אין בכך כדי לתת לגיטימציה לתגובה אלימה מצדו.

22. לא ראינו כל מקום להתערב בהערכת עדותו של המערער, אשר הותירה רושם שלילי על בית משפט קמא. לפי גרסת המערער, המתלון כמעט דרס אותו, ובתגובה נאלץ המערער לחבוט על דלת רכבו של האחרון. המתלון ביקש לצאת מרכבו ו"ללכת מכות", המערער ניסה לחסום את דלת הרכב ברגלו, אך המתלון יצא החוצה וצעק עליו. לאחר מכן עלה המערער לדירתו, התקלח, והחליט לרדת שוב כדי לוודא שהמתלון לא גורם נזק לרכבו. כשירד למטה, רץ המתלון לכיוונו, נתן לו מכה והפיל אותו, השניים החלו להתגלגל, וייתכן שהמערער החזיר למתלון מכת אגרופ אך בעיקר ניסה לרתק אותו בעזרת "חיבוק דוב" (כלשונו) ולהרגיע אותו. בית משפט קמא ציין את הגורמים אשר פגמו במהימנותו של המערער והובילו לדחיית גרסתו: המערער מסר שלוש גרסאות שונות למקום שבו חבט על רכבו של המתלון; גרסאותיו המרובות של המערער אינן עולן עולות בקנה אחד עם עדות המתלון ועם שיחת הטלפון שקיים המתלון עם מוקד 100 מיד ובסמוך לאירוע; המערער לא ציין בתגובתו לכתב האישום כי עלה לדירתו להתקלח בטרם ירד לחצר הבניין בשנית; המערער ציין שלא מן הנמנע שנאלץ "להחזיר" למתלון, ואולם לדבריו, התמקד בהרגעת המתלון והגנה על עצמו; בחקירתו באזהרה לא טען המערער בשום שלב כי המתלון נתן לו אגרופ בפניו; תיעוד החבלות שנגרמו למתלון אינו עולה בקנה אחד עם גרסתו התמימה של המערער; תיעוד חבלותיו הנטענות של המערער מתאים באופן מובהק למסקנה שלפיה הוא התוקף ולא הקורבן; המערער התקשה במתן הסבר מניח את הדעת מדוע סבר שהמתלון עלול לפגוע ברכבו וכל שציין הסתכם במילים "הוא בן אדם מאוד נקמני..." בעוד המתלון לא פגע קודם ברכבו; לטענת המערער המתלון העליל עליו משום שהמערער ואמו הגישו כנגדו תלונה במסגרת סכסוך

שכנים, אך המערער לא הביא תימוכין להגשת התלונה; המערער טען שחבלותיו של המתלון נגרמו על ידי המתלון עצמו אשר פצע את עצמו וייתכן שאף עשה שימוש בקטשופ לצורך כך.

23. בית משפט קמא הסביר ונימק מה הביאו לדחיית גרסתו של המערער. בערעור תקף המערער רק כמחצית מהם. אף אם לא נייחס משמעות לסתירות בנוגע למיקום המדויק של החבטה ברכבו של המתלון ולכך שהמערער לא ציין בכתב האישום שעלה לדירתו לפני חלקו השני של האירוע (הדבר צוין בחקירתו במשטרה), הרי שנותרו נימוקים רבים המבססים את החלטתו של בית משפט קמא בעניין זה. אשר לאמירה כי המתלון נקמני מאוד ולכן עלול לפגוע ברכבו של המערער, התברר כי מדובר באמירה בלתי מבוססת. ככזו יש בה כדי ללמד על ניסיונו של המערער להשחיר את פניו של המתלון. כמו כן, דומה כי טענתו של המערער בדבר פגיעה עצמית שייתכן שמשלבת שימוש בקטשופ, מדברת בעד עצמה ואין צורך להכביר מילים בעניין. המערער טען כי בית משפט קמא לא נימק את מסקנתו כי הסימן על מצחו על המערער מתיישב עם היותו התוקף ולא הקורבן, אך ניתן לראות (בפסקה 37 להכרעת הדין) כי מסקנה זו באה בהמשך ישיר להתרשמותו של בית משפט מכך שהחבלות החמורות יותר שנגרמו למתלון אינן עולות בקנה אחד עם גרסתו התמימה של המערער. יתר נימוקיו של בית משפט קמא בעניין לא נתקפו, ונראה כי לא בכדי. החלטתו של בית משפט קמא בעניין מהימנותו של המערער מנומקת ומבוססת כדבעי ואין כל מקום להתערב בה.

24. איננו סבורים כי נפלה שגיאה במסקנתו של בית משפט קמא בעניינו של אנטון. אנטון סירב להגיע למשטרה, טען כי אינו יכול למסור עדות לגבי האירוע, והדגיש כי ראה "**רק חלקים קטנים ממנו ולא יודע מי התחיל ומי עשה מה**" (ת/11 ועדותו של השוטר קנר). כעבור כשנתיים וחצי הגיע אנטון להעיד בבית המשפט ושם מסר בנחישות, בניגוד לדבריו הקודמים, כי בעודו עומד ומעשן ליד הבניין ראה את המערער עובר, וכשהתכופף כדי לכבות את הסיגריה ראה את המתלון נותן מכה למערער. בשלב זה הוא הסתובב, כיבה את הסיגריה והלך לביתו (פרוטוקול 7.12.2023 ע' 58, ש' 10-13). כשנשאל מה ראה לאחר מכן השיב שראה את המתלון נותן למערער מכה בראשו וכשהתכופף לכבות את הסיגריה ראה שהשניים כבר מתגלגלים (ע' 58, ש' 18-19). לשאלת ב"כ המשיבה, אם ראה את המערער והמתלון עומדים זה מול זה ואת המתלון נותן מכה למערער, השיב אנטון בחיוב (ע' 60). אנטון לא הצליח להשיב לשאלה מה היה המרחק בינו לבין השניים, פרט לכך שאישר כי היה זה מרחק גדול יותר ממרחקו של ב"כ המשיבה ממנו במהלך עדותו (2.5 מטרים).

כשסירב להגיע למשטרה הסביר אנטון כי אינו רוצה להיות מעורב בסכסוך בין שכנים, ובעדותו בית המשפט ציין כי גם במועד עדותו הוא אינו מעונין להיות מעורב, אך ב"כ הנאשם ביקש ממנו להגיע (ע' 59).

25. בעוד שכשנתיים וחצי קודם לכן מסר כי הוא אינו יודע "מי התחיל ומי עשה מה", בעדותו בבית המשפט סיפק למעשה תשובות לשני עניינים אלה: המתלון הוא שהיכה את המערער והמתלון זה ש"התחיל" (כך עולה מדבריו שלפיהם לפני כן עמדו המערער והמתלון זה מול זה). לא ניתן לקבל את הטענה כי אין פער מהותי בין דבריו שנמסרו למשטרה לבין עדותו המאוחרת בבית המשפט. בנוסף, העובדה כי לא ידע לאמוד את המרחק שלו מהשניים מקשה אף היא ליתן אמון בעדותו. גם

אם נתעלם מבחירתו של אנטון שלא להתערב ולא להזעיק עזרה, הרי שלנוכח האמור עד כה איננו סבורים כי יש להתערב בהחלטת בית משפט קמא אשר לא מצא לקבוע כל ממצא עובדתי בהתבסס על עדותו של אנטון.

26. בהתאם להלכה הפסוקה, אין די בעצם קיומם של מחדלי חקירה, ויש לבחון את השאלה האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של נאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כדי חשש ממשי שהגנתו וזכותו להליך הוגן קופחו. עוד נפסק כי כאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם - במחדלי חקירה, כשלעצמם, אין כדי להביא לזיכויו (ראו ע"פ 216/16 **רדיאדה נ' מדינת ישראל**, פסקה 46 (29.1.2017)). בענייננו, אנטון הבהיר למשטרה בחודש מאי 2021 כי אין באפשרותו לשפוך אור על נסיבות האירוע, כך שגרסתו דאז לא היה בה כדי לסייע להגנת המערער. לא ניתן להניח, כפי שעושה ההגנה, כי אילו הגיע אנטון לתחנת המשטרה, היה הלה מוסר לחוקריו את הגרסה שמסר בבית המשפט שנתיים וחצי מאוחר יותר. כמו כן, קיימת בענייננו תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של המערער. בנסיבות אלה, אנו דוחים את הטענה הנוגעת למחדלי חקירה בתיק.

27. יש לדחות מכל וכול את הטענה כי בית משפט קמא היה מוטה נגד המערער. בית המשפט עשה מלאכתו נאמנה, כשהכריע על פי התרשמותו מן העדים ובהתאם לראיות הנוספות בתיק. ב"כ המערער טען כי ניתן ללמוד על הטיה נגד המערער מכך שבית משפט קמא זקף לחובת המערער את אי זימונה של אמו לעדות כעדת הגנה, אף על פי שלא הייתה עדה לאירוע נושא כתב האישום. ברם, עדותה של האם הייתה רלוונטית לעניין אחר - טענתו של המערער כי המתלונן העליל עליו לנוכח תלונה שהגישו המערער ואמו כנגדו "לרשות לדיוור למקרקעין" בגין גניבת כספים במסגרת תפקידו כחבר ועד הבית. קיומו של סכסוך בעניין לא הוכחש על ידי המתלונן, אך הלה ציין בעדותו כי הזמין את אמו של המערער מספר פעמים לעיין במסמכי הוועד, היא עשתה כן לשביעות רצונה והתנצלה בפניו. המתלונן לא אישר שהוגשה נגדו תלונה על ידי המערער ואמו. המערער טען בעדותו ששלח בשמו ובשם אמו מייל תלונה "לרשות לדיוור למקרקעין", אך לא הציג בפני בית משפט קמא את תכתובת המייל ואף לא הביא את אמו להעיד בעניין. בנסיבות אלה קבע בית משפט קמא כי לא הוצגו כל תימוכין לטענת המערער בדבר הגשת תלונה נגד המתלונן אשר גרמה לו לטפול על המערער האשמת שווא. אין בקביעה זו ולו רמז להטיה פסולה של בית משפט קמא נגד המערער.

28. אשר לערעור על גזר הדין, הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדינית, מלבד בנסיבות חריגות שבהן הוכח כי נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שהעונש חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת או הראויה בנסיבות העניין (ראו למשל ע"פ 5446/19 **מדינת ישראל נ' הוארי**, פסקה 15 (25.11.2019); ע"פ 766/21 **רביעה נ' מדינת ישראל**, פסקה 39 (23.2.2023)). לא מצאנו כל עילה להתערבות בגזר דינו של בית משפט קמא. נציין כי טענת ב"כ המערער שלפיה המתלונן "התחיל ראשון" בחלקו השני של האירוע, עומדת בסתירה להכרעת הדין שבה העדיף כאמור בית משפט קמא את גרסת המתלונן על פני גרסת המערער. בית משפט קמא אף התייחס בגזר הדין לתכנון המוקדם

שקדם למעשיו של המערער בחלק זה של האירוע. אשר לטענה כי החבלות שנגרמו למתלונן אינן קשות ומדובר רק בחתך, הרי שבפני בית משפט קמא טענה ההגנה כי מדובר "רק בשריטה".

בית המשפט דחה טענה זו, ציין כי נגרם למתלונן חתך של כ-5 ס"מ בצמוד לגבה שהצריך טיפול רפואי של תפרים, וקבע כי מעשיו של המערער הותירו חותמים על המתלונן, הן פיזית הן נפשית. האם סבורה ההגנה כי ערעור זה הנו בגדר מקצה שיפורים שבגדרו היא רשאית לטעון כיום, חלף טענתה בבית משפט קמא כי מדובר "רק בשריטה", כי מדובר רק בחתך? על כל פנים, בית משפט קמא הבהיר כי אין מדובר בפגיעה של מה בכך ושהפגיעה הותירה חותמה על המתלונן.

נוסיף כי בית משפט קמא לקח בחשבון במסגרת מתחם העונש ההולם גם את האירוע בבית החולים.

29. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, בית משפט קמא שקל את הנסיבות לקולה שהוזכרו בנימוקי הערעור, אך לצד זאת הביא בחשבון, בין היתר, גם את עברו הפלילי של המערער, הכולל שתי הרשעות בעבירות אלימות ועונש מאסר מאחורי סורג ובריח, אשר לא היה בהם כדי להוביל לשינוי בדפוסי התנהגותו האלימים. בנימוקי הערעור נטען כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספק לכך שהמערער הביע צער בגין מעשיו, ואולם, בית משפט קמא התרשם שהמערער מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. בהתאם לאמור בגזר הדין, למרות שהדגיש כי הוא מצטער, ניכר שהמערער עסוק במחירים האישיים שהוא ומשפחתו משלמים בשל ההליכים בתיק.

30. לנוכח כל האמור לעיל, איננו סבורים שנפלה טעות בגזר הדין או שהעונש שנקבע חורג מרמת הענישה המקובלת בנסיבות העניין.

הערעור נדחה אפוא, על כל חלקיו.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ה, 09 פברואר 2025,
במעמד הצדדים.

עמית מיכלס, שופט

שמואל בורנשטיין,
שופט

מיכל ברנט, שופטת
בכירה